

И става петнайсетъ години,
Какъ ти ми изметъ чинишъ —
Ти ми слагашъ обѣдъ и вечеря,
Ти ми слагашъ, вдигашъ,
Ти ми постилашъ, покривашъ,
Ти ми прѣмѣна подавашъ?“
Петрана драгинку думаше:
„Драгинко, миличѣкъ на буля,
Не плача, че си ми дотегналъ,
Но плача, че азъ вечъ умирамъ.
Снощи се съ бача си скарахте,
Лоши си думи казахте.
Бачо ти рани прѣдъ зори,
Та си на ловъ отиде.
Съ бѣли коне хранени
И съ двата ми сиви соколи
Изъ гжсти гори зелени;
И мене Петъръ поржча —
Да сготвя гостби сѣкакви,
Да сготвя и ги примѣся
Съ върла, люта отрова,
Та тебѣ азъ да отрова,
За нази всичко да бжде —
Имане, ниви, ливади,
Коне хранени — сиви соколи.
Ако това не сторя,
Той ще ми отреже ржцѣтѣ,
Ржцѣтѣ до лактѣтѣ,
Ще ми отсѣче нозѣтѣ,
Нозѣтѣ до колѣнѣтѣ,
Ще ми извади очитѣ,
Очитѣ съ вѣждитѣ.
Всичко съмъ азъ сторила,
Салъ отрова не съмъ сложила,
Че си миличѣкъ на буля
И си едничѣкъ на бача;
Че зная — братецъ потрѣбва,
Та рѣшихъ азъ да загина,
Пѣкъ ти живъ да останешъ.“